

Impresoj de la meditada renkontiĝo

– 30 만에 이루어진 한국 방문의 꿈 –

MARKUS Gabor (Hungario)

La 7-a Internacia Renkontiĝo de Meditado estis organizita en la urbo Iksan inter la 9-a kaj la 12-a de Januaro, kiun ankaŭ mi partoprenis el malproksima eŭropa lando, el Hungario. Fakte mi jam ricevis inviton viziti Sudan Koreion antaŭ longa tempo, tamen mi devis atendi tridek jarojn por ke mi povu realigi la viziton. Okazis, ke en 1983 mi studis en japana universitato Nanzan Daigaku por doktoriĝi en ekonomio kaj tiam mi ankaŭ partoprenis sociosciencan konferencon en Yokohama. Tie ni diskutis la situacion de la koreoj vivantaj en Japanio, kiuj jam naskiĝis en Japanio (same, kiel iliaj gepatroj), tamen ili suferis pro diskriminacio. Estas konate, ke la gepatroj de iliaj gepatroj per forto estis ordonitaj translokiĝi al Japanio antaŭ la dua mondmilito. (Laŭ mia kono dum la lastaj jaroj la situacio jam pliboniĝis.)

En tiu konferenco okazis, ke ĉe la tagmanĝo s-ro LEE Jungkee sidis apud mi kaj li invitis min viziti Koreion, ĉar tiam la korea registaro intencis malfermi la pordojn al la ekstera mondo. Do, mi iris al la Hungara Ambasadego por demandi ĉu oni permesas al mi viziti Koreion, aŭ ne. Sed la oficistoj redemandis min: "Ĉu vi ne scias, ke ne estas diplomaciaj rilatoj inter Suda Koreio kaj Hungario kaj ĉu vi volas kaŭzi internacian skandalon?" Do, finfine mi ne ricevis permeson, kaj tiam mi ne povis veni ĉi tien. Sed bonsance

je la fino de la okdekaj jaroj estis politikaj ŝanĝoj en Orienta Eŭropo kaj post la politikaj ŝanĝoj Hungario estis la unua lando en Orienta Eŭropo kiu konstruis diplomaciajn rilatojn kun la Korea Respubliko. Post tiam mi jam havis laŭleĝan eblon veni ĉi tien, sed pro multega laboro mi ne povis tre ofte vojaĝi privatcele. Unue mi fariĝis strategia manaĝero de la plej granda hungara industria organizo, la Nacia Petrolkemia Korporacio, poste mi laboris por la Parlamentejo kaj mia tasko estis kontroli kaj aŭditi la Registaron kaj raportoj al la Parlamentejo, ĉu la Registaro agadas laŭ leĝo aŭ ne.

Antaŭ nelonge mi pensiuliĝis kaj tiamaniere nuntempe mi jam havas pli da libertempo vojaĝi kaj partopreni ankaŭ esperantistajn renkontiĝojn. Do, mi partoprenis la Universalan Kongreson en Kopenhago, kaj tie mi informiĝis pri la eblo de partopreno en la meditada kunveno. Kun granda ĝojo mi aliĝis al la renkontiĝo, ĉar mi rememoris ke mi jam antaŭ tridek jaroj ricevis inviton el Suda Koreio, la mirakla lando, kiu dum kelkaj jardekoj tre sukcese evoluigis la ekonomion. Nun la rezulto de la diligenta laboro de pli ol kvardek milionoj da sudkoreoj estas bone konata en la tuta mondo. La ekonomia evoluo estis tre rapida kaj la vivnivelo fariĝis tre alta dum kelkaj jardekoj post terura milito en la korea duoninsulo. La koreaj industriaj produktaĵoj estas bonkvalitaj kaj altnivelaj kaj multaj koreaj aŭtomobiloj troveblas sur la eŭropaj stratoj kaj ankaŭ mi mem korean televidilon rigardas vespere en mia hejmo.

Alveninte al Seulo, mi miris pri la ekonomia riĉeco, la multnombraj novaj kaj bonkvalitaj aŭtomobiloj en la stratoj kaj la precize funkciantaj publikaj transportiloj kiuj tute ne troveblas en Orienta Eŭropo. Kaj alveninte al la Centro de la Ŭonbulisma Eklezio en la urbo Iksan ni ankaŭ pozitivajn impresojn ricevis jam je la komenco. La kvara ĉefmajstro de la eklezio akceptis nin kaj antaŭe la pastroj ofertis al ni freŝajn fruktojn kaj dolĉaĵojn. Mi kun granda ĝojo spertis, ke la preparo de la renkontiĝo estis tre preciza, ĉiuj partoprenantoj ricevis la tutan programon en bele presita libreto je la komenco kaj ankaŭ la ĉefaj elementoj de la Ŭonbulisma doktrino troveblis tie en facile komprenebla internacia lingvo.

Ankaŭ la manĝaĵoj estis bongustaj. Estis nur unu escepto, sed mi ne scias la korean nomon de tiu manĝaĵo. Sed mi bone rememoras, ke la japana nomo de tiu manĝaĵo estis natto, ĉar tio estis preskaŭ la unua frazo kiun mi ellernis en japana lingvo, ke natto wa oishikunai to omoi-masu. Tio signifas, ke la natto ne plaĉas al mi.

Estis nekredebla evento por mi viziti la birdobservejon ĉe la Gumgang-riverbuŝo. Tie ni

vizitis ankaŭ la lokon, kie oni faris la filmon JSA –Joint Security Area. La temo de tiu filmo rilatas al la dividiteco de la korea duoninsulo post la milito en 1950~1953 kaj por mi, eŭropano, estis malfacile aŭskulti sen larmoj en la okuloj la historion de maljuna partoprenantino de la renkontiĝo. Tie ŝi diris al mi, ke ŝiaj du fratinoj restis en Norda Koreio post la milito kaj dum pli ol sesdek jaroj ŝi ricevis nenian informon pri ili. Do ŝi ne scias, kie ili loĝas, aŭ ĉu ili vivas ankoraŭ, aŭ ne.

Tiutipa fenomeno tute ne sperteblas en Eŭropo. Kvankam ankaŭ Germanio estis dividita dum longa tempo, tamen ne okazis, ke la familianoj ne povis skribi leterojn unu al la alia, eĉ ili povis renkonti persone, se ili volis. Fakte, la orientgermanoj ne ricevis eblon viziti kapitalismajn landojn dum la komunisma epoko, sed ili ricevis pasporton vojaĝi al aliaj komunismaj landoj. La okcidentgermanoj rajtis vojaĝi ĉien en la mondo, do estis kutimo dum multaj jaroj, ke la okcidentgermanoj kaj la orientgermanoj venis al Hungario somere kaj pasigis du semajnojn agrable kune kun siaj familianoj ĉe la lago Balaton, la plej granda lago

Kun la ĉefgvidanto de Ŭonbulismo (Iksan, 12 jan. 2012)

de Hungario.

Dum la religia kaj kultura programo de la renkontiĝo mi ĝojis sperti la amikecajn interrilatojn inter la partoprenantoj kaj estis granda ĝojo por mi vidi, kiel dece salutis unu la alian ĉiuj homoj en la religia centro, eĉ se ili ne konis unu la alian persone. Mi rememoras, ke antaŭ multaj jardekoj, kiam mi estis infano, la samo okazis ankaŭ en mia lando, ĉefe en la malgrandaj vilaĝoj. Sed bedaŭrinde nuntempe la interrilato inter la homoj malboniĝis en la mondo. Ankaŭ en Budapeŝto, en mia ĉefurbo jam oni konstruis grandegajn konstruaĵojn, en kiuj pli-malpli 200 loĝejoj troveblas, kaj la plejmulto de tiuj familioj, kiuj kune vivas en la sama domo, tute ne konas unu la alian persone kaj kutime ne salutas unu la alian, kiam ili renkontiĝas en la lifto aŭ en la koridoro.

La plej bonajn kaj la plej esperdonajn spertojn mi ricevis en la renkontiĝo de la plej juna partoprenanto. Ŝi estas 12 jara infano kaj ŝia nomo estas Kim Seyul, kun la Esperanto-nomo Klara. Mi miris, kiel flue kaj bone parolis ŝi en Esperanto kaj tiu fenomeno **donis** al mi la esperon, ke la Esperanto-movado ankaŭ en la estonto vigle prosperos en Koreio. Okazis vespere, ke mi volis legi miajn elektronikajn leterojn en la komputilo, sed nek mi, nek la aliaj partoprenantoj sidante apud mi povis solvi la problemon, kiel mi devas ŝanĝi la koreajn kaj la anglajn literojn en la komputilo. Do, mi petis ŝin helpi, kaj ŝi tre inteligente solvis ĉiujn problemojn dum tri minutoj kaj montris al mi kiel mi povas uzi anglajn literojn en la komputilo. Do, mi konkludis, ke same kiel en Eŭropo, ankaŭ ĉi tie en Koreio tre ofte la infanoj instruas la plenkreskulojn kiel oni povas uzi la plej modernajn kaj komplikajn teknikilojn en nia alte evoluita moderna mondo.

ni 1월 9일~12일 원불교 중앙총부 상주선원 (익산)에서 열린 제7차 국제 선방에 참가하였다. 이번 여행은 내가 30년 전에 시도했던 일이 드디어 이루어진 터여서 감회가 특별했다. 1983년 내가 일본 남산대학교에서 경제학 박사과정을 공부할 때, 요코하마에서 열린 사회과학 토론회(주제: 재일 한국인들에 대한 차별대우)에 토론자로 참가했다. 그때 이중기 씨와 한자리에서 점심식사를 하게 되었고, 그가 내게 한국을 방문하도록 요청했다. 그러나 당시에는 한국과 헝가리가 국교를 맺기 이전이어서 일본주재 헝가리 대사관이 나의 한국방문을 허락하지 않았다.

학교를 졸업한 후 헝가리 산업기구 전략담당관, 국립석유공사 그리고 헝가리 의회 조종기관 등에서 주요 직책을 수행하느라 바빴고, 얼마 전에 정년퇴직을 하고 비로소 한국을 방문하게 되었다.

참혹한 전쟁을 겪은 후, 수십 년 동안에 4천만 한국인이 이룬 기적 같은 경제적 발전과 생활수준의 향상을 전 세계가 주목하고 있다. 한국의 질 좋은 공산품들, 특히 한국산 자동차가 유럽의 거리를 누비고 있고, 한국산 텔레비전이 유럽의 안방을 차지하고 있다. 나 역시 저녁이면 한국산 텔레비전을 보고 있다. 서울에서 유럽에선 볼 수 없는 고급 승용차와 대중교통 서비스 등, 경제적 풍요로움을 보고 놀랐다.

익산 원불교 중앙총부에서도 참 좋은 인상을 받았다. 제4대 종법사님이 우리를 맞아주고, 교무님들이 신선한 과일과 다과로 대접해 주었다. 원불교 총부에서 만난 모든 사람들이 초면인 사람에게조차 각듯이 인사하는 모습이 엄청 호뭇하게 하였다. 행사 동안 내내 음식도 —단, 청국장찌개를 제외하고— 매우 맛있었다. 금강하구의 철새도래지를 방문한 것도 나에게 대단히 인상 깊은 일이었다. 그곳에서 한국분단 상황을 그린 영화 ‘공동경비구역(JSA)’ 촬영지인 신성리 갈대밭도 방문하였다.

이번 국제 선방에서 또 하나의 기쁨은 김세울 (Klara, 12세) 양을 만난 것이다. 그가 어찌나 유창하고 조리 있게 에스페란토를 구사하던지 모두들 감탄하였다. 그는 미래에 에스페란토 운동을 발전시킬 기대주로 우리에게 희망을 안겨주었다. 그 아이는 내가 영문 전자메일을 읽지 못하여 애쓸 때, 단 3분 만에 문제를 해결해주어서 다시 한 번 놀랐다. ☺